

De Algarve met verve

De Algarve met verve

Ellen van Herk

Eerder verschenen van deze auteur:

Zwijgen is zilver
Thuis in de Algarve
Tweede kans in Santa Luzia
Zomer in de Alentejo
Teruggekeerd verleden
Terug naar Odeceixe
Verwarring aan de Douro
Quarantaine in de Alentejo

Schrijver: Ellen van Herk
Coverontwerp: Ellen van Herk
ISBN: 9789464056662
© Ellen van Herk

Alle personages en gebeurtenissen in dit boek zijn verzonnen.
Overeenkomsten met bestaande situaties berusten op toeval en eventuele fouten komen volledig voor rekening van de auteur. Charly's huis in Porto Carvalhoso is fictief, maar het dorpje bestaat wel degelijk.
Het is verboden zonder toestemming van de auteur en/of uitgever (delen van de) tekst te kopiëren of te verspreiden.

Proloog

Vijfeneenhalf jaar geleden, ergens aan de rotsige zuidkust van de Algarve

Het lichaam valt met een dusdanig misselijk makende plof op het zand onder haar dat ze bijna een kreet van afschuw slaakt. Nog net op tijd kan ze zich inhouden. Het is nacht, ze is zover ze kan zien alleen, maar helemaal zeker weten doet ze dat niet al hoopt ze het van harte. Dit is geen bezigheid waar ze getuigen bij kan gebruiken. Ze huivert, niet alleen van de koude wind die door haar trui blaast, maar ook van ontzetting, terwijl ze naar beneden staart. In het licht van de sterren ziet ze hoe onder zich de eerste golfjes over het lichaam kabbelen, het is vloed aan het worden. Als het gaat, zoals ze bedacht hebben, moet de opkomende vloed het lichaam meenemen en moet het tenslotte ergens weer komen boven drijven. Ze probeert niet te denken aan de argeloze zwemmer of kajakker die het misschien tegen komt.

Ze veegt het zand van haar handen, werpt nog een laatste blik naar beneden en prevelt een paar afscheidswoordjes. Met tranen in haar ogen loopt ze terug. Ze kruipt onder het hekje door dat nu, zonder lichaam, een stuk gemakkelijker gaat dan op de heenweg en staat dan op de zo goed als verlaten parkeerplaats. Er staat slechts een camper, beschilderd met kleurrijke vlinders. Ze kijkt naar de misplaatste vrolijkheid en bijt op haar trillende lip. Ze blijft lang genoeg staan om haar rugzak, die direct achter de deur op de grond staat, op te pikken. Hier zit alles in wat ze bezit, inclusief het kleine schilderijtje waar het allemaal mee is begonnen. Voor de laatste keer controleert ze of de geheugenkaart in haar zak zit voor ze de deur definitief achter zich dichttrekt. Ze heeft de camper die middag nog zorgvuldig gecontroleerd, er is niets te vinden waar haar naam op staat. Niets wat naar haar kan leiden. Geen enkel bewijs dat ze er ooit is geweest of contact met haar heeft gehad. Ze sjort de rugzak op haar rug en haalt nog een keer diep adem. Het is tijd om te gaan. Met een stuk van haar T-shirt veegt ze over de deurklink, het enige stukje van de camper wat ze na de uitgebreide schoonmaakbeurt eerder die avond nog heeft aangeraakt en begint te lopen.

Hoofdstuk 1

Nu, Oost-Algarve

Charly Kuipers, geboren als Charlotte, zit op het muurtje dat om het terras van haar oude boerenwoning loopt en staart afwisselend naar het doek waar ze mee bezig is en het uitzicht. Het is niets voor haar om afgeleid te worden van haar werk wanneer ze eenmaal bezig is, maar sinds de komst van haar nieuwe burens gebeurt dat vaker dan haar lief is.

Vanwaar ze zit, kan ze nog net een glimp opvangen van het houten chalet dat vorig jaar op het terrein van haar burens is geplaatst voor de verhuur. Of het legaal is of niet, Charly heeft geen idee en eerlijk gezegd, kan het haar ook weinig schelen. Het is een rustig plekje waar ze woont ergens in de oostelijke heuvels van de Algarve en het chalet is zo klein dat er hooguit twee volwassenen en een of twee kinderen kunnen verblijven.

Zolang ze niet voor overlast zorgen met luide muziek of feesten tot diep in de nacht maakt het haar weinig uit wat er gebeurt en tot op heden heeft ze geen enkele reden tot klagen.

De huidige gebruikers zijn een dag of vier eerder aangekomen en zover ze heeft kunnen zien, zijn het enkel een vrouw en een klein meisje. Hoewel de afstand dusdanig is dat ze de gezichten niet kan zien, kan ze wel aan de grootte en de manier van bewegen min of meer vaststellen dat het meisje nauwelijks ouder dan vier kan zijn. Die leeftijd herinnert haar veel te veel aan haar eigen dochter en dat is waarom ze regelmatig stopt met werken om te kijken.

Ze frons haar wenkbrauwen en wrijft over haar voorhoofd, vergetend dat ze nog blauwe verf aan haar vingers heeft, die nu vegen maakt op haar gezicht. Op het moment dat ze het zich realiseert, haalt ze direct haar schouders op. Het zal niet de eerste keer zijn dat ze zichzelf besmeurt en vast ook niet de laatste. Haar manier van verven varieert van rustig en geordend op sommige momenten tot bijna chaotisch en wild op andere met als gevolg dat haar meeste kleren besmeurd zijn met verf in allerlei kleuren. Gelukkig gaat het meeste er in de was wel uit en zo niet, jammer dan.

Een groep gierende zwaluwen scheert langs, gebruikmakend van de hellingwind om te stijgen en op zoek te gaan naar insecten, die ze tijdens hun vlucht verorberen. In het dorp Santa Catharina da Fonte do Bispo

waar Charlotte haar boodschappen doet, zijn meerdere huizen te vinden met grote aantallen zwaluwnesten onder de dakgoot geplakt en dit heeft haar al meerdere keren geïnspireerd om te verwerken in haar schilderijen.

Ze kijkt naar het half voltooide schilderij dat nu voor haar op de tuintafel ligt en besluit het er voor vandaag maar bij te laten. Ze is duidelijk niet in de stemming en ze weet uit ervaring dat als ze dan toch probeert door te gaan het eindresultaat nooit naar haar zin is. Met snelle bewegingen verzamelt ze de gebruikte tubes verf en andere attributen, mikt alles in haar mand en draagt het naar binnen. Omdat het huis dat ze bewoont niet heel groot is en de enige kamer die ze nauwelijks gebruikt te donker is om als atelier te dienen, werkt ze als het weer het maar enigszins toelaat buiten. Hetzij op het terras aan de achterzijde, hetzij op het platte dak. Op de dagen dat het te nat is om buiten te werken, gebruikt ze de van blank hout gemaakte tafel in de eetkeuken. Deze doet afwisselend dienst als werktafel, bureau en eettafel en aangezien ze alleen woont, is er niemand die daar bezwaar tegen kan maken.

Ze legt het nog niet geheel droge schilderij erop en loopt naar het aanrecht om haar handen en de gebruikte materialen schoon te boenen, maar is al weer vergeten dat ze haar gezicht heeft aangeraakt met haar blauwe vingers.

Tien minuten later loopt ze het steile pad af naar de rivier. Zodra ze over de eenvoudige betonnen brug is, zwaait ze naar Manuel, haar oude Portugese buurman, die in z'n moestuin bezig is en slaat bij de wasplaats het smalle paadje in, dat onder andere door Cecilia Maria en haar geiten wordt gebruikt om bij de rivier te komen.

Vrijwel elke dag daalt Cecilia Maria met haar dieren af van haar boerderij op de heuvel naar het water om de dieren daar een uur lang rustig te laten grazen en drinken, een dagelijks tafereeltje wat de enkele toerist die in het dorpje verblijft altijd een geamuseerd lachje ontlokt.

Om deze tijd van de dag is de kans dat ze Cecilia Maria en haar geiten tegenkomt echter nihil, het is nog te vroeg op de middag en ook te warm. Charly nadert de rivier, die nu, aan het begin van de zomer, nog een redelijk brede stroom is, al is het water niet diep meer, op een paar plekken na. Over een maand of twee zal er waarschijnlijk alleen op die plekken nog wat plassen staan en blijft de rivier droog tot de eerste regenval, meestal in november.

Ze werkt zich langs het riet aan de oever, via een paar stapstenen over het diepste stuk terug naar de overkant en loopt daar een stuk richting Curral da Pedra. Onderweg ziet ze dat de olijven al bijna de volwassen grootte hebben bereikt evenals de vijgen, die beginnen te kleuren. Rechts van haar werkt Antonio op z'n stukje grond en zodra hij haar in het oog krijgt, wenkt hij haar dichterbij.

'Ik heb tomaten en boontjes voor je,' biedt hij aan, 'ik zet ze straks als ik langs rijd bij je neer.'

'Heerlijk, *muito obrigada*.'

Charly lacht dankbaar naar de oude man, die vervolgens met een vuile wijsvinger op haar voorhoofd tikt.

'Je hebt jezelf geveerd,' merkt hij op. Charly schudt met een lachje haar hoofd als ze zich herinnert dat ze over haar voorhoofd heeft geweven, maar haalt dan nonchalant haar schouders op.

'Ik poets het er thuis wel weer af,' merkt ze op, 'bedankt alvast voor de groente!'

Ze geeft de man twee zoenen op z'n rimpelige wangen wat een brede, bijna tandeloze grijns tot gevolg heeft en loopt dan in een flink tempo door.

Ze is na een wandeling van zo'n anderhalf uur bijna weer terug bij haar huis als ze het geluid hoort van een motor. Omdat het pad waar ze op loopt maar smal is, gaat ze zo ver als maar mogelijk de berm in, waarna ze wordt gepasseerd door een kleine, zwarte auto met het herkenbare logo van een autoverhuurbedrijf op de achterraut.

Ze herkent de auto als behorend bij het houten chalet en vangt nog net een glimp op van een donkerharige vrouw achter het stuur en een klein, eveneens donkerharig meisje op de achterbank voor ze voorbij zijn. Uit gewoonte steekt ze haar hand op, maar er komt zo ver ze kan zien geen reactie. Als ze de auto nakijkt, ziet ze hem richting brug rijden en ze vermoedt dat ze op weg zijn naar het dorp voor boodschappen of iets dergelijks of misschien wel naar het strand.

Ze loopt het pad verder omhoog dat naar haar huis leidt en even later zit ze met een fles water en een appel weer op een van de bankjes, die deel uitmaken van haar terrasmuur.

Van waar ze zit, heeft ze zicht op het hele dorpje plus de weg die naar Santa Catharina leidt en waar de brievenbussen van alle bewoners van het dorp zijn verzameld. De zwarte Fiat Panda remt even voor een kleine

vrachtwagen met gasflessen die met iets te veel vaart de bocht om komt en verdwijnt dan uit het zicht.

De glimp die ze heeft opgevangen van het meisje op de achterbank doet haar opnieuw aan Lara denken en ze leunt met gesloten ogen tegen een van de palen van de houten pergola die, begroeid met druivenranken voor schaduw zorgt op het terras. Als vanzelf gaan haar gedachten zo'n twintig jaar terug in de tijd, toen Lara ook een jaar of vier was en een pijnlijk gevoel van verlies en spijt maakt zich van haar meester al duurt dat niet lang.

Twintig jaar geleden, Den Bosch

'Als je bent afgekickt, kun je haar bezoeken, maar het lijkt me beter voor iedereen als je voorlopig geen contact met ons zoekt.'

De afstandelijke blik in de ogen van de man, van wie ze ondanks alles nog steeds houdt al haat ze hem af en toe net zo erg, doet haar terugdeinzen.

'Ze is ook mijn dochter,' protesteert ze zwakjes.

'Je bent een alcoholiste, Charlotte, je kunt geen moeder voor haar zijn op deze manier. Zorg dat je afkickt. Ik heb de volledige voogdij nu, dat is beter voor Lara. Je kunt een bezoekenregeling aanvragen zodra je een half jaar nuchter bent, je hebt de rechter gehoord,' houdt Tom aan.

'Maar Tom, ik mis haar zo als ze niet bij me is,' zegt Charlotte bijna huilend, 'ze is toch ook van mij?'

Ze schaamt zich voor haar gesmeek, maar het idee dat ze haar dochttertje voorlopig niet meer kan zien, zorgt ervoor dat ze hem met tranen in haar ogen aankijkt.

'Alsjeblieft,' brengt ze uit, 'ik houd van haar.'

Even verschijnt er een wat zachtere blik in z'n ogen, maar zodra hij merkt dat ze hoopvol naar hem opkijkt, schudt hij z'n hoofd en wordt de uitdrukking harder.

'Ik begrijp dat je haar mist, ze mist jou ook, maar het is Lara's belang en uiteindelijk ook in het jouwe. Het is geen leven voor dat meisje met jou. Als je dronken bent, vergeet je alles, ook haar. Krijg jezelf in de hand, Lotte, niet alleen voor jezelf.'

Hij wacht niet op een reactie, maar draait zich zonder meer om en laat haar staan. Charlotte kijkt hem na, tranen rollen over haar wangen en ze weet niet of ze nu boos of verdrietig is. Wat ze wel weet is dat ze behoefte heeft aan een borrel.

Een half uur later zit ze op de bank van haar goedkope tweekamerflatje. Hoe goed haar voornemens ook altijd zijn, de behoefte aan drank wint het nog steeds. De fles wodka staat naast haar op tafel en ze heeft een glas in haar hand. Voor de vorm zit er sinaasappelsap in, maar was dat vroeger nog minimaal driekwart, tegenwoordig is het meestal andersom. Ze voelt hoe de warmte van de alcohol zich een weg naar beneden baant in haar lijf en verwelkomt het bijna brandende gevoel. Ze staart naar een foto van Lara met haar vader terwijl de tranen over haar wangen rollen en dan vliegt het glas door de kamer en slaat kapot tegen de muur waar het in scherven op de grond valt.

'Rotzak! Rotzak!' gilt ze, 'ik haat je!'

Ze klemt de foto in haar beide handen en wiegt huilend en kermend heen en weer op de bank, terwijl de tranen over haar wangen rollen en ze haar ex vervloekt, die nu ongetwijfeld samen met hun dochtertje en zijn nieuwe vriendin in zijn o zo mooie en smaakvol ingerichte huis zit. Ze zwelgt in zelfmedelijden en graait bijna blindelings naar de fles wodka, die ze bij gebrek aan een glas zonder meer aan haar mond zet.

Hoofdstuk 2

Nu, Oost-Algarve

Al is het twintig jaar geleden, Charly proeft nog steeds de smaak van wodka, die ze haatte en lief had tegelijkertijd. Als ze die dag na het bezoek aan de rechtbank waar Tom de volledige voogdij over hun dochtertje kreeg, dacht dat ze haar dieptepunt had bereikt, heeft ze zich flink vergist. Het heeft haar jaren gekost, met vallen en opstaan en weer opnieuw en nog dieper vallen, maar inmiddels kan ze zeggen dat ze twaalf jaar nuchter is. Sinds een jaar of zes heeft ze weer contact met Lara zelfs, al is dat nog minimaal. Een keer heeft ze Lara samen met Tom gezien tijdens een vakantietrip van het gelukkige gezinnetje in Portugal, maar dat was een ongemakkelijke ontmoeting geweest.

Inmiddels heeft ze er vrede mee en is het meisje een soort schim op de achtergrond. Lara is opgegroeid tot een stabiele, volwassen vrouw en dat komt volledig voor rekening van Tom, haar ex-man en deels van zijn tweede vrouw, Laura. Hoewel het nog steeds pijnlijk is om toe te geven, is Lara bij dat tweetal opgegroeid in een liefdevol gezin, wat natuurlijk stukken beter is dan samenwonen met een continu dronken moeder, die nauwelijks voor zichzelf kon zorgen, laat staan voor een kind.

Soms kan ze zich amper meer voorstellen dat ze zo ver heen is geweest, maar heel soms komt het oude spook weer om de hoek kijken, zoals nu. Iets in het kleine meisje herinnert haar zo aan Lara dat de herinneringen haar bestormen en dan is er maar een oplossing weet ze, zorgen dat ze bezig is en blijft, zodat ze niet kan wegzakken in herinneringen, die nergens toe leiden en alleen maar pijn doen.

Ze loopt naar het stukje grond naast haar huis waar twee olijfbomen, twee sinaasappelbomen en een vijg staan alsmede een pietepouterig moestuintje met een paar courgetteplanten, kruiden en sla plus een hakblok. Even later staat ze zichzelf in het zweet te werken door gezaagde stukken boom te kloven met een bijl. Het ritmische werken, hout neerzetten, de bijl laten zwaaien, een nieuw blok neerzetten enzovoort zorgt voor een soort meditatieve toestand, waarin ze geconcentreerd moet blijven op hetgeen ze doet. Ze weet uit ervaring dat dit voor haar de beste manier is om de strijd met haar herinneringen aan te gaan. Zolang ze fysiek bezig is, kan ze haar hoofd vrijwel leeg maken en bijna in een soort trance raken, waarin geen plaats is voor emoties en herinneringen.

Als ze eenmaal bezweet en wel alle gekloofde stukken verzamelt en naar het plekje sjouwt waar ze ze netjes onder een afdak opstapelt, is haar hoofd volledig leeg en weet ze dat ze weer in staat is aan het werk te gaan.

Drie uur later schuift ze met een gevoel van voldoening het afgemaakte schilderij aan de kant en veegt haar handen schoon aan een oude handdoek. Het vierkante doek is een vrije impressie van de kust bij Cacela Velha met eilandjes en zee er tussen en een fort op de klif erboven.

Ze heeft stukjes riet gebruikt als decoratie evenals fijn zand om de eilandjes te accentueren en met een tevreden lachje om haar mond ruimt ze alle gebruikte spullen op en gaat op zoek naar iets eetbaars.

Ze is zo ingespannen bezig geweest dat ze niet eens gemerkt heeft dat Antonio, zoals beloofd is langsgelopen, maar ze vindt een tasje vol met sappige tomaten en dunne boontjes bij het hekje naar haar oprit en ze kan het niet laten gelijk haar tanden in een van de vruchten te zetten.

Ze roostert een paar boterhammen onder de oude grill, drukt er een opengesneden tomaat op en wrijft deze een aantal keren heen en weer, zodat het vruchtvlies zich mengt met het warme brood en sprenkelt er wat olijfolie op, waarna ze het restje tomaat in haar mond propt en met de boterhammen op een bordje weer naar buiten loopt.

Terwijl ze hongerig aan de eerste boterham begint, laat ze zich op een van de twee oude, houten strandstoelen zakken, die ze opnieuw heeft bekleed met een stevig, crèmekleurig soort canvas en zakt behaaglijk onderuit.

Het is inmiddels acht uur, het begint te schemeren, maar de temperatuur is nog boven de twintig graden en ze geniet van de schitterende kleuren van de zonsondergang. De wind ruist in de hoge eucalyptusbomen die achter haar huis staan, maar waar zij zit, zit ze in de luwte van het huis zelf, zodat ze zich kan voorstellen dat het de branding is van de zee, die ze hoort.

De tweede boterham gaat al net zo vlot naar binnen als de eerste en pas als ze aan de derde en laatste begint, neemt haar ergste honger af. Ze staart naar de donker wordende lucht boven zich en glimlacht als ze in de verte de roep van een uil hoort, die even later wordt beantwoord door een soortgenoot. Beneden bij de rivier geven de kikkers luidkeels van hun aanwezigheid blijk en ze hoort zelfs het geluid van een nachtegaal. Ze laat zich nog wat verder onderuit zakken en realiseert zich dat, al woont ze hier alleen, ze zich zelden eenzaam voelt en gewoon tevreden is.

De volgende ochtend is ze al weer bijtijds op. Het is zaterdag en dan brengt ze graag een bezoek aan de markt in Olhão, waar elke zaterdag achter de twee markthallen boeren uit de omgeving hun verse producten verkopen. Het is dé plek om goed en voordelig vers fruit en groente te scoren alsmede moestuinplantjes, honing, gebak en andere lekkernijen, veelal gemaakt door de boeren zelf. Omdat de markt ook een geliefde attractie is voor toeristen probeert Charly er niet al te laat te zijn, zodat ze samen met de Portugezen haar boodschappen kan doen en zich geen weg hoeft te banen tussen rondsloeterende toeristen door, die overal foto's van maken, maar zelden iets kopen.

Ze gooit twee gevlochten, rieten manden op de passagiersstoel van haar oude Citroën, zodat ze zoveel mogelijk plastic tasjes kan afslaan en rijdt even later met een rustig gangetje richting Santa Catharina. Bij de rotonde in het dorp slaat ze rechtsaf richting Moncarapacho en geniet met een ontspannen gevoel van de tocht, die ze nog steeds mooi vindt, al kent ze hem inmiddels al een jaar of vier, vijf.

Bij de grote rotonde bij de oprit naar de snelweg kiest ze de doorgaande weg naar Quelfes, verhoogt haar tempo en bereikt nog geen tien minuten later de markt van Olhão. Ze parkeert haar auto op het braakliggende terrein ten westen van de markt en loopt met aan elke hand een mand naar de markthallen.

Langs de boulevard bouwen marktkooplui die kleding, tassen en schoenen verkopen hun kramen op, maar daar heeft ze geen interesse in en ze loopt tussen de klaarstaande dozen door in de richting van haar einddoel.

Hoewel het pas negen uur is, hoort ze het geroezemoes al voor ze de tientallen kraampjes daadwerkelijk ziet. Er wordt al druk boodschappen gedaan door de Portugezen zelf, die het doen van boodschappen afwisselen met het drinken van een kopje koffie bij een van de vele cafeetjes en het bijkletsen met hun vrienden en kennissen.

Ze zwaait naar een bekende, begroet de eigenaar van de kraam met wel vijf verschillende soorten sinaasappels en laat een van haar manden volgooien met perssinaasappels. Hoewel ze zelf twee bomen in haar tuin heeft, zijn haar vruchten, omdat ze ze vrijwel geen water geeft, zuur en minder sappig, maar ze heeft gemerkt dat als ze ze mixt met zoete exemplaren het sap prima drinkbaar is en absoluut dorstlessend.

Ze koopt wortels, uien en knoflook en loopt dan de vismarkt in voor verse tonijn en scheermesjes.

In de markthal waar de vismarkt wordt gehouden, is het ook al druk en ze moet zich met haar inmiddels goed gevulde manden zijdelings een weg banen tussen kletsende Portugezen door, maar dan staat ze toch bij haar vaste tonijnverkoopster aan de zijkant. Ze laat een flinke plak afsnijden en krijgt al bijna water in haar mond bij de gedachte aan een flink gepeperde en op hoog vuur gegrilde plak tonijn bovenop een *salade niçoise* met de boontjes van Antonio.

In de aangrenzende markthal scoort ze vijf verschillende kleine geiten- en schapenkaasjes, die ze zowel als broodbeleg en als tussendoortje lekker vindt en loopt dan met haar volgeladen tassen het naastgelegen terras op voor een *torrada e um café duplo*.

Vanaf haar plekje heeft ze vol zicht op de drukte van de markt en ze slaat het geamuseerd gade. Het is de gebruikelijke drukte van plaatselijke inwoners en kooplui afgewisseld met toeristen die óf ook boodschappen komen doen óf komen om rond te kijken en daardoor regelmatig in de weg lopen. Haar blik valt op een dikke man, die probeert z'n misschien nog wel dikkere vrouw op de foto te krijgen met de kleurrijke kraam met allerlei soorten olijven als achtergrond.

Z'n echtgenote maakt hem duidelijk dat ze alleen op de foto wil, zonder andere mensen erbij en Charly grinnikt ondeugend bij het zien van deze vrijwel onmogelijke opgave. Uiteindelijk geeft de man het op. Hij veegt met een grote rode lap z'n bezwete voorhoofd af en maakt met een berustend gebaar aan zijn vrouw duidelijk dat het hem niet gaat lukken.

De vrouw roept hem nog iets toe dat waarschijnlijk weinig vleiend is, maar de man duwt als reactie het fototoestel in haar handen en draait zich zonder meer om. Charly grijnst voluit.

Hoewel ze zich heerlijk voelt in het rustige Porto Carvalhoso waar ze woont, vindt ze het leuk om af en toe even tussen de mensen te zijn. Ze put inspiratie uit de kleuren van de markt, de gebeurtenissen om haar heen en alle voorhanden zijnde materialen en komt altijd met een hoofd vol ideeën weer thuis.

Ze leunt op haar gemak achterover en neemt de laatste slok van haar koffie terwijl ze peinzend een groepje meeuwen in hun vlucht volgt tot ze wordt opgeschrikt door het gepiep van haar telefoon dat haar herinnert aan haar afspraak. Verdorie, ze is compleet de tijd vergeten. Ze heeft zo genoten van het schouwspel dat ze helemaal niet meer op de klok heeft gelet. Ze gooit snel een paar euro op het tafeltje, wuift naar de serveerster

en loopt met haar zware tassen zo snel als ze zich tussen de mensen door een weg kan banen terug naar haar auto.

Op de hoek van het geïmproviseerde parkeerterrein staat een man aardbeien te verkopen en ze laat zich verleiden door een veel te grote bak voor haar alleen, maar alleen de geur al doet haar watertanden. Als ze ze niet op krijgt, maakt ze er wel jam van, neemt ze zich voor.

Ze kiest als terugweg niet voor de doorgaande route van de heenweg, maar voor een rustigere weg binnendoor, door Quelfes zelf en kan zich als ze zo op haar gemak onderweg is bijna niet meer voorstellen dat ze ooit ergens anders heeft gewoond. Het kalme tempo, het mooie weer en de vriendelijke, behulpzame bevolking geven haar nog elke dag de bevestiging dat ze al die jaren geleden de juiste beslissing heeft genomen door in Portugal te blijven hangen.

Haar telefoon die in de kofschak van haar afgeknipte spijkerbroek zit, maakt opnieuw een geluidje en ze realiseert zich dat ze echt haar tijd aan het verluimelen is vandaag. Over vijftien minuten staat Timothy voor haar deur en ze is er nog lang niet. Ze drukt het gaspedaal iets dieper in en hoopt dat ze het redt. Anders moet hij, helaas, maar even wachten.

Charly zet haar auto onder het geïmproviseerde afdak en ziet dat Timothy er nog niet is. Haastig loopt ze met haar boodschappen het huis in, schuift alles zonder meer in de kast onder het aanrecht om het later allemaal op de juiste plek weg te ruimen en maakt haar spijkerbroek los.

Vijf minuten later staat ze in een gebloemde wikkelerok en een felrood bikinitopje achter het huis op het terras, een leeg schildersdoek voor haar op tafel. Ze knijpt net de eerste verf uit de tube als het geluid van knarsend grind onder wielen de auto van Tim aankondigt.

Vol verwachting voelt ze hoe haar buik zich spant. Al weet ze precies wat er komen gaat, het is nog net zo opwindend als de eerste keer en ze weet dat het voor hem hetzelfde is. Dat is waarom hij haar graag zo aantreft als hij bij haar komt. Het doet hen allebei denken aan de allereerste keer en dat is voldoende om nauwelijks behoefte te hebben aan een voorspel.

Ze hoort z'n voetstappen, maar blijft over het doek gebogen staan alsof ze niets in de gaten heeft.

'Hé schoonheid,' een lage stem en twee armen, die van achteren om haar heen worden geslagen, doen zoals gewoonlijk haar adem in haar keel stokken en ze laat de tube die ze beet heeft vallen.

‘Deze week duurde te lang,’ ze voelt warme adem in haar nek, terwijl twee mannenhanden zich om haar borsten in de kleine bikinitop sluiten.

‘Ik weet wat jij wilt.’

Een van z’n handen dwaalt af over haar blote buik en verdwijnt onder de wikkelrok en ze laat toe dat hij haar opzij duwt naar de stenen balustrade. Het steen is koel tegen haar benen, maar de hitte van zijn lijf tegen haar rug zorgt ervoor dat ze het warm genoeg heeft.

Ze leunt met haar voorhoofd tegen een van de houten palen van de pergola en duwt haar billen naar achteren. Het duurt maar heel even, dan wordt de stof van haar rok omhoog geduwd en terwijl z’n vingers haar zodanig opwinden dat ze nat wordt, voelt ze zijn penis al duwen. De vrijpartij is zoals bijna altijd kort, maar heftig en intens. Het is waar ze allebei behoefte aan hebben, een ontlading, het kwijtraken van spanning. Pas daarna zijn ze in staat elkaar rustig aan te raken en kunnen ze praten.

Hoofdstuk 3

Drie jaar eerder, Olhão

Charly wil net de kleine galerie een paar straten achter de boulevard verlaten als een stel naar binnen wil. Zodra Elisabeta, de eigenaresse, het stel ziet, roept ze Charly terug.

‘Charly, dit zijn Marguerita en Timothy, zij hebben dat grote doek van je gekocht met de ankers, van Barril, weet je wel?’

Elisabeta wendt zich tot het goedgeklede stel en wijst naar Charly, die zich met een beleefde glimlach naar hen toe draait.

‘Dit is Charly, de kunstenaar,’ stelt Elisabeta haar voor.

Charly grimast onwillekeurig. Het voelt nog steeds raar om zo genoemd te worden al verkopen haar werken tegenwoordig goed en kan ze er zelfs, al is het niet royaal, van leven.

‘Marguerita,’ de vrouw is kleiner dan Charly, donkerharig met een smal, wat bleek gezicht, dat afsteekt bij het lange, donkere haar dat in grove krullen over haar schouders valt. Ze heeft grote, donkere ogen die Charly ongegeneerd opnemen en als ze glimlacht is er een dusdanig wit perfect gebit zichtbaar dat de vrouw alleen maar een Amerikaanse kan zijn, bedenkt Charly. Ze schat haar ergens in de veertig, een paar jaar ouder dan zichzelf en een jaar of zeven jonger dan de man naast haar.

‘Timothy,’ de lage stem van de man doet een rilling over Charly’s rug lopen en ze kijkt in twee felblauwe ogen die geamuseerd schitteren.

Hij geeft haar een stevige handdruk, waarbij hij haar hand een fractie langer vasthoudt dan noodzakelijk, terwijl ook hij haar met een trage glimlach van kop tot teen opneemt. Hoewel hij waarschijnlijk de vijftig nadert, is hij nog steeds slank en ze vermoedt dat hij heel wat moeite doet om zijn lichaam zo te houden. Z’n haar is donkerblond met wat grijs bij de slapen en hij heeft een kort geknipt baardje en snor, die, al heeft die gezichtsbeharing niet haar voorkeur, hem goed staan.

‘Dus jij bent Charly,’ zegt hij langzaam, terwijl hij haar grondig opneemt.

‘We werden allebei direct verliefd op het doek,’ zoals hij het zegt, klinkt het in Charly’s oren alsof hij het niet over het doek heeft, maar ze dwingt zichzelf tot een plichtmatig lachje naar hen allebei.

‘Dank u, het is altijd fijn als mensen je werk waarderen,’ zegt ze beleefd, ‘ik hoop dat u er veel plezier aan beleeft.’

‘Werk je ook in opdracht?’ vraagt Timothy, ‘we hebben nog een lege muur in ons huis waar we graag iets willen hebben en het zou denk ik heel mooi zijn als dat past bij het doek met de ankers qua stijl. Het moet wel een stuk groter worden, echt opvallen, kleurrijk.’

‘Dat kan natuurlijk,’ Elisabeta bemoeit zich nu ook met het gesprek en zegt met een snelle, waarschuwend blik naar Charly, ‘maar een groot doek is niet goedkoop uiteraard.’

‘Maar ongetwijfeld elke euro waard,’ zegt Timothy, terwijl hij een arm om Marguerita heen slaat en haar een zoen op haar mond geeft, terwijl hij haar stevig tegen zich aantrekt.

‘Denk je ook niet, schat?’

Charly krijgt een onbestemd gevoel bij dit opzichtige vertoon van genegenheid. Toen hij haar een hand gaf, was ze zich bewust van z’n duim die haar hand streelde en dat staat haaks op dit gedrag naar z’n partner toe. Deze man is duidelijk een charmeur, realiseert ze zich, iemand waar ze voor op haar hoede moet zijn, maar tegelijkertijd een potentiële klant met aan de kleding en sieraden van het stel te zien een ruim budget.

Haar schilderij met de ankers, een vrije impressie van het strand van Barril, is haar grootste en duurste doek tot nu toe en als ze nu een nog groter doek willen met een daarbij behorende prijs is ze best bereid een beetje geflirt op de koop toe te nemen.

‘Ik zou de ruimte moeten zien,’ oppert ze, ‘weten wat er past, qua maat en kleur en dan natuurlijk jullie wensen.’

‘Prima, heb je een kaartje, dan bel ik je voor een afspraak,’ zegt Timothy direct, ‘we wonen net ten zuiden van Moncarapacho.’

Voor Charly een kaartje uit haar portemonnee kan halen, komt Elisabeta al met een kaartje aan en Charly glimlacht nogmaals naar het stel.

‘Ik hoor het wel, in elk geval bedankt voor de interesse.’

Ze knikt naar Elisabeta en maakt dan dat ze wegkomt.

Nog dezelfde dag krijgt ze al een telefoontje van Timothy en bij het horen van z’n stem voelt ze dezelfde rilling als die ochtend.

‘Heb je morgen tijd? Eind van de middag, dan kunnen we een wijntje drinken terwijl we onze wensen op tafel leggen,’ stelt hij voor.

‘Ik drink niet,’ is haar onmiddellijke antwoord, ‘maar een glas water is prima. Vijf uur?’

‘Prima, ik app je een routebeschrijving.’

Het huis van Timothy en Marguerita lijkt in niets op de huizen waar Charly gewoonlijk komt. Het is een onder architectuur gebouwde villa met veel glas, wat ze altijd ontzettend onpraktisch vindt, gezien het klimaat. In haar ogen is het een te opzichtig bewijs van rijkdom om te laten zien dat de eigenaars genoeg middelen hebben om een huis met zo veel glas door middel van airconditioning koel te kunnen houden, iets waar een gemiddelde Portugees naar haar mening nooit voor zou kiezen.

Ze moet bellen bij een gigantische ijzeren poort, die direct openzwaait en haar kleine autootje steekt nogal iel af op de enorme oprit en overdekte parkeerplaats bij het huis.

Zodra ze haar portier opent om uit te stappen, gaat de brede voordeur al open en verschijnt Timothy in beeld. Net als de vorige dag is hij gekleed in een zandkleurige broek met een loshangend gestreept overhemd en hij leunt nonchalant tegen de deurpost, terwijl Charly van haar auto naar de voordeur loopt.

‘Welkom, goed dat je er bent.’

In plaats van de handdruk van gisteren, krijgt ze twee hartelijke zoenen op haar wangen, waarna hij een van haar handen pakt en haar mee naar binnen neemt.

Charly krijgt een vage indruk van glas, chroom en wit, terwijl hij haar door de ruime hal naar de enorme living leidt, vanwaar ze, doordat het huis iets hoger staat dan het land erom heen, een waanzinnig uitzicht hebben op de omringende citrusplantage. In de verte kan Charly zelfs een glimp opvangen van de Atlantische Oceaan.

Onwillekeurig slaakt ze een kreetje van bewondering en Timothy blijft direct stilstaan.

‘Marguerita werd direct verliefd toen ze dit plekje zag. Het herinnert haar aan haar jeugd in Californië,’ vertelt hij, terwijl hij nog steeds haar hand vast heeft. Hij kijkt afwisselend van Charly naar het uitzicht en weer terug.

‘Ze stamt af van een van de oudste families in Californië. Ze heeft overgrootouders, die terug gaan tot de tijd dat het land nog in Mexicaanse handen was en ze is opgegroeid tussen de sinaasappels,’ vervolgt hij, ‘ik zou liever in Vale do Lobo iets hebben, maar voor haar was dit de enige juiste plek.’

Charly weet niet of het nu bitter, spottend of geamuseerd klinkt en besluit er maar niet op te reageren. Precies op dat moment komt Marguerita vanaf het terras naar binnen gelopen, net op tijd om Timothy’s laatste woorden te horen.

‘Is Timothy weer aan het klagen over het feit dat we hier wonen? Een uithoek volgens hem, te ver van de golfbanen.’

Haar stem klinkt plagend, maar met een ondertoon die Charly eveneens niet kan duiden.

‘Voor hem is de enige juiste plek tussen de golfbanen en de zee, tussen mensen met nog meer geld dan wij, maar ik zou daar nooit gelukkig kunnen zijn,’ laat de vrouw er eerlijk op volgen.

‘Ik moet natuur om me heen zien en geen gecultiveerde grasveldjes en onnatuurlijke tuinaanleg.’

Ze maakt een gebaar dat haar afschuw daarvan duidelijk laat blijken en Charly glimlacht onwillekeurig. Hoewel het stel duidelijk in andere kringen verkeert dan zij, voelt ze zich onmiddellijk aangetrokken tot Marguerita’s mening.

‘Je hebt helemaal gelijk,’ bevestigt ze de opvatting van haar gastvrouw, ‘dit is schitterend!’

Ze maakt een wijds gebaar om de hele omgeving te bevatten en glimlacht nogmaals naar Marguerita, maar nu oprecht en met meer warmte dan daarvoor.

‘Ik snap dat je verliefd bent geworden op deze plek, het is uniek. Het uitzicht is gewoonweg schitterend en de geur van de sinaasappelbloesem is bijna bedwelmend,’ vindt ze.

‘Oké, dames, oké, jullie hebben me overtuigd. Zullen we een drankje doen op het terras?’

Timothy slaat z’n armen om beide vrouwen tegelijk heen en voert hen zonder meer richting de enorme openstaande schuifpui, die uitkomt op een terras dat gedeeltelijk overdekt is met harmonicadoek dat in en uit te schuiven is.

Bij een luxe loungeset blijft hij staan en laat de dames los, terwijl hij zich bukt om uit een koelkastje een fles champagne te pakken. Op de glazen tafel staan al drie flûtes klaar, ziet Charly. Nog voor hij de kans krijgt de fles te ontkurken, steekt Charly haar hand op.

‘Voor mij niet, ik drink niet. Water is prima.’

Ze voelt een lichte irritatie aangezien ze dat de dag ervoor al duidelijk had aangegeven, maar ze wil van het begin af aan duidelijk zijn.

‘Oh, maar champagne telt niet, toch?’

Timothy trekt een van z’n wenkbrauwen op, maar nu is het Marguerita die tussenbeide komt.

‘Niet aandringen, Timothy, het is Charly’s keuze. Ik haal wat verse sinaasappelsap voor je, is dat goed?’

De vrouw legt heel even een hand op Charly's arm terwijl ze haar vragend aankijkt en Charly knikt dankbaar.

'Lekker, dank je.'

Marguerita verlaat het terras en Charly drementelt een beetje rond om het uitzicht te bewonderen, terwijl Timothy zich met de fles champagne bezighoudt.

Ze hoort de zachte plof van de ontsnappende kurk, maar draait zich pas om als ze het getik van Marguerita's hakken op het marmer hoort.

'Alsjeblieft,' de donkerharige schone overhandigt haar een groot glas met gekoeld vers geperst sinaasappelsap en geeft haar een toegeeflijk knikje.

'Ga zitten, vertel eens iets over jezelf,' moedigt ze haar aan, terwijl ze zelf naast Timothy plaatsneemt en haar champagne aanpakt.

Het volgende half uur voelt voor Charly afwisselend als een soort examen en een sollicitatiegesprek. Het tweetal stelt vragen over haar werk, haar materiaalkeuze, maar ook over haar opleiding en afkomst.

'Gaat dit nog steeds over het eventuele schilderij?'

Charly zet haar lege glas met een hardere tik dan strikt noodzakelijk op het glazen tafelblad en kijkt fronsend van de een naar de ander.

'Het voelt alsof ik gekeurd wordt voor een baan, terwijl ik nergens op solliciteer,' merkt ze geërgerd op.

'Wat doet het er toe waar ik vandaan kom als jullie een schilderij willen? Jullie willen het wel of niet, lijkt me.'

Ze weet dat Elisabeta in elkaar zou krimpen van afschuw als ze haar nu bezig zou zien, bang dat ze potentiële klanten tegen zich in het harnas aan het jagen is, maar ze heeft opeens genoeg van het vragenvuur.

Het stel heeft dan misschien geld genoeg, maar zonder hen kan ze ook rondkomen. Ze past ervoor om zich als een willoos stuk vee te laten keuren. Het voelt ongemakkelijk en ze heeft er gewoon geen zin in.

'Sorry!'

Het is Marguerita, die haar zo verontschuldiging aankijkt dat Charly al bijna weer overstag gaat.

'Je hebt gelijk, je moet ons ontzettend onbeleefd vinden, het spijt me. We vinden je schilderij echt heel mooi en we willen graag dat je een doek speciaal voor ons schildert, maar dat is niet alles.'

Het tweetal wisselt een blik uit, die Charly niet ontgaat en ze ziet dat Marguerita een beetje nerveus met haar inmiddels lege glas speelt.

Timothy heeft een arm om haar heengeslagen, maar neemt ondertussen Charly op een schaamteloze manier op en ze voelt haar ergernis groeien.

Er is iets met dit tweetal dat haar niet bevalt en ze besluit het nog een paar minuten aan te zien, voor ze haar biezen pakt.

‘Je bent boos,’ constateert Timothy.

Z’n stem met het vlekkeloze Engels dat Charly associeert met de upper class klinkt licht temend. Ze ziet dat zijn vingers van de hand, die op Marguerita’s schouder ligt, haar slanke hals strelen en ze knijpt haar ogen wat dicht. Wat wil dit stel in hemelsnaam van haar?

‘Nee, je bent niet boos, je bent in de war, toch?’

Marguerita zet haar lege glas op tafel en leunt iets naar voren, zodat Timothy’s arm van haar schouder glijdt.

‘Ik zal open kaart met je spelen,’ zegt ze dan. Charly ziet hoe Timothy een beetje frons, maar dan bestudeerd nonchalant z’n gemanicuurde nagels bekijkt alsof het gesprek hem nauwelijks interesseert. Dit is zo duidelijk toneelspel dat ze nu nieuwsgierig wordt in plaats van geërgerd.

‘Ga je gang,’ zegt ze dan ook.

‘Ik ben ziek,’ Marguerita’s antwoord is zo onverwacht dat Charly’s mond even openvalt. Ze kan er niets aan doen dat haar eerste reactie iets is van wat zij daar in hemelsnaam mee te maken heeft, maar voor ze iets kan vragen of zeggen, gaat Marguerita al verder.

‘Je treft me nu in een redelijk goede periode, maar dat duurt misschien maar kort. De periodes waarin het goed gaat, komen steeds minder vaak voor en duren steeds minder lang.’

Charly schudt haar hoofd.

‘Wat vreselijk voor je,’ brengt ze uit, ‘maar wat kan ik daar aan doen?’

‘Niets, zelfs de beste artsen kunnen me niet helpen, alleen maar de pijn draaglijk maken.’

Marguerita schudt haar mooie hoofd, zodat de krullen mee bewegen en Timothy pakt een van de losse krullen beet en speelt er een beetje mee zonder z’n blik echter van Charly af te houden.

‘Timothy vindt jou aantrekkelijk,’ is dan de volgende verrassende opmerking. Nu begint er iets te dagen bij Charly en ze voelt haar wangen warm worden.

‘Sorry, maar ik schilder, ik ben geen...’

Ze wil het woord hoer niet zeggen, maar haar gezichtsuitdrukking zegt waarschijnlijk genoeg, want nu is het Timothy die ertussen komt.

‘Charly, we zouden je nooit zo beledigen,’ merkt hij op, ‘geloof me, zo goedkoop is het niet. Ik houd van Marguerita, maar ik ben een gezonde man en ik heb af en toe behoefte aan ontspanning. Je begrijpt vast wel wat ik bedoel,’ knipoogt hij, ‘we dachten meer aan een soort overeenkomst als

jij mij tenminste ook enigszins aantrekkelijk vindt, maar ik dacht gisteren wel zoiets te merken.'

Charly bloost nog harder als ze denkt aan het korte moment in de galerie toen hij haar hand langer vasthield dan normaal en even verfoeit ze zichzelf om haar puur lichamelijke reactie. Tegelijkertijd kan ze niet ontkennen dat ze hem aantrekkelijk vindt, maar dat wil nog niet zeggen dat ze zich als een hoer gaat gedragen.

'Het spijt me,' ze maakt aanstalten op te staan, 'ik weet niet precies wat jullie willen, maar ik geloof niet dat ik hier zin in heb. Dit voelt niet goed.'

Opnieuw is het Marguerita die haar tegenhoudt.

'Wil je er niet in elk geval over nadenken?' smeekt ze bijna.

'Ik wil Timothy graag gelukkig zien, maar het liefst met iemand die ik ook mag, iemand die begrijpt hoe onze situatie is. We zullen je nooit beledigen door je geld aan te bieden, maar we kunnen je wel als kunstenaar bij onze vrienden introduceren. Denk er over na, alsjeblieft.'

De vrouw is overeind gekomen en doet een stap om de tafel heen in Charly's richting.

'Ik respecteer je, ik zou niet willen dat Timothy zomaar met iemand het bed in duikt, maar als ik die persoon ken en mag, misschien klinkt het vreemd in jouw oren, maar dan kan ik er vrede mee hebben. Het spijt me, ik ben moe, ik trek me terug. Beloof me dat je er over nadent. Timothy laat je wel uit.'

Charly ziet, nu ze de vrouw opmerkzaam aankijkt, kringen onder de donkere ogen en het lichte trillen van de spiertjes naast diezelfde ogen, die duiden op spanning en vermoeidheid. Een onverwacht gevoel van medelijden komt in haar op. Nauwelijks waarneembaar knikt ze de vrouw toe en wacht tot het geluid van haar hakken is weggestorven voor ze zich weer tot Timothy wendt.

'Doe je dit soort dingen vaker?' wil ze met enige achterdocht weten.

'Nee, absoluut niet. Tot nu toe was de gezondheid van Marguerita nog niet zo slecht. Ons seksleven was altijd prima, niets op aan te merken, maar als ze er nu al de energie voor kan opbrengen, kan ze alleen maar stil liggen en dat is niet onze manier. Het is te vermoeiend en haar libido is door de medicijnen totaal verdwenen. Het mijne daarentegen,' hij maakt een gebaartje, 'ik vind je aantrekkelijk, maar niet alleen lichamenlijk en dat vind ik belangrijk. Het is niet alleen de seks, maar het totaalplaatje dat moet kloppen. Hebben we je nu afgeschrikt?'

Charly zwijgt even. Het voorstel begint nu de eerste schok en afschuw wat zijn afgenomen iets minder weerzinwekkend te klinken en ze laat haar

blik over Timothy glijden. Hoewel hij het keurig gepolijste uiterlijk heeft van een geslaagde zakenman, een bankier uit de City van Londen, zoals hij zichzelf omschreef, bespeurt ze onder dat mooie vernislaagje ook een andere kant. Hij houdt van z'n vrouw en die liefde is wederzijds, daar twijfelt Charly geen moment aan, hoewel ze zich afvraagt hoe Marguerita zich hier in hemelsnaam in kan vinden.

'We kunnen voor je doorbraak zorgen,' vervolgt hij in een poging haar over te halen, 'ik kan je introduceren bij onze vrienden en kennissen en geloof me, die betalen grif voor jouw schilderijen.'

'Het voelt nog steeds alsof ik word gekocht,' merkt ze op, maar haar eerdere tegenzin neemt iets af na z'n laatste opmerking en alsof hij het merkt, glimlacht hij enkel.

'Ik wil er over nadenken,' zegt ze tenslotte.

'Prima, uiteraard, maar misschien kan ik je nog een beetje helpen bij je besluitvorming?'

Met een snelheid die ze niet heeft zien aankomen, is hij overeind en zit hij op de bank naast haar en voor ze iets kan zeggen of doen, buigt hij zich naar haar toe en voelt ze zijn lippen op de hare.

Direct merkt ze dat haar lichaam reageert op z'n duidelijk ervaren manier van liefkozen. Terwijl hij haar kust, glijdt een van z'n handen naar haar nek en masseert de gevoelige huid onder aan haar schedel, zodat ze direct kleine tintelingen over haar ruggengraat voelt gaan. Net als ze haar lichaam voelt ontspannen, laat hij haar los en kijkt haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

'Volgens mij passen wij prima bij elkaar,' is zijn constatering.

Hij gaat even met z'n duim over haar lippen en glimlacht haar toe.

'Onthoud goed, ik zal Marguerita nooit voor wie dan ook in de steek laten, dat is niet de bedoeling. Het is geen serieuze verbintenis dus, maar wel degelijk meer dan seks. Er moet een basis zijn van respect en vertrouwen, anders werkt het niet. Denk er over na en laat het ons weten. Het schilderij mag je sowieso maken, dat willen we graag hebben, want we vinden je werk echt mooi of je nu wel of niet mijn aanbod aanneemt.'

Hij staat al weer overeind voor Charly genoeg speeksel in haar mond heeft verzameld om iets te kunnen zeggen en aarzelend komt ze omhoog van de lage bank.

'Bel ons,' hij dringt niet aan op een besluit, maar legt een hand in haar rug en leidt haar door het huis heen naar de voordeur.

'Rijd voorzichtig!'

Ze hoort de voordeur dichtgaan voor ze bij haar auto is en met langzame bewegingen opent ze het portier en stapt in. Ze is nog steeds een beetje confuus van z'n zoen, maar nog meer van wat het echtpaar nu werkelijk wil en met een hoofd vol tegenstrijdige gedachten rijdt ze richting poort, die automatisch openzwaait zodra ze nadert.

De rest van de avond, nacht en zelfs de volgende dag houdt het voorstel haar bezig. Ze kan zich nauwelijks concentreren op het schilderij waar ze aan werkt en hoewel ze het ene moment volledig overtuigd is van het feit dat ze het afslaat, natuurlijk, ze zou wel gek zijn om daar op in te gaan, denkt ze het andere moment weer ach, waarom niet? Waarom zou ze de mogelijkheid bekend te worden in een andere kring dan de gebruikelijke kopers van haar werk afslaan? Misschien is eindelijk haar tijd gekomen om eens wat meer mazzel te hebben. Maar door seks te hebben met de man van een zieke echtgenote? Ze schudt weer vol twijfel haar hoofd, dat kan toch nooit goed gaan? Bovendien, ze is ook nu al in staat te leven van haar werk al is het misschien niet royaal, waarom zou ze perse meer willen?

Sinds Elisabeta in haar galerie in Olhão regelmatig werk van haar koopt en verkoopt, is haar inkomen aanzienlijk gestegen, maar ze is niet naïef en ziet wel degelijk welke kans Timothy en Marguerita haar bieden. Hun vrienden- en kennissenkring beschikt over veel meer geld en middelen dan de gemiddelde klant bij Elisabeta en dit kan wel eens haar doorbraak worden. Maar ten koste van wat?

Het is maar seks, zeurt een stemmetje, wat kan jou dat schelen? Er is niemand die je ermee kwetst, dus waarom niet?

Ze probeert zich voor te stellen hoe het zou zijn om met Timothy te vrijen en moet toegeven dat ze hem aantrekkelijk vindt. Misschien iets te glad naar haar smaak, maar ze hoeft tenslotte geen relatie met hem te beginnen, het gaat voornamelijk om seks. Ze denkt aan z'n zoen en voelt een lichte kriebel in haar buik bij de herinnering. Wat kan het haar schelen? Als het stel dit samen een goed plan vindt, waarom zou ze er dan geen gebruik van maken? Voor ze zich opnieuw bedenkt, pakt ze haar telefoon en kiest het nummer. Blijkbaar heeft Timothy het toestel voor zich liggen, want al bij de eerste toon wordt er opgenomen en klinkt er: 'zeg dat je akkoord gaat, alsjeblieft.'

Misschien is dit wel het laatste zetje wat ze nodig heeft, want zonder nog een moment te aarzelen, maakt ze een instemmend geluidje.

'En wat nu?' wil ze dan weten, 'hoe gaan we dit aanpakken?'

‘Vertel me hoe ik bij jouw huis kan komen, dan zie je me straks, zodra Marguerita rust. Ik neem aan dat je begrijpt dat het niet in ons huis gaat gebeuren. Toch?’

‘Ja, dat snap ik.’

Hoewel ze nog niet zo ver door heeft gedacht, klinkt het logisch en ze voelt ondanks alles een nerveuze spanning.

‘Ik app je een routebeschrijving.’

‘Prima, het zal wel ergens rond vijven worden.’

De verbinding wordt zonder meer verbroken en ze kijkt met gefronste wenkbrauwen naar het toestel. Het voelt vreemd om te weten dat er straks een zo goed als vreemde naar haar huis komt voor seks, maar ze heeft nu eenmaal ja gezegd dus ze zal wel zien. Ze is ervan overtuigd dat Timothy in staat is haar op te winden, dus op dat vlak zit het wel goed en voor de rest moet ze er maar niet te veel over nadenken, probeert ze zichzelf voor te houden.

Gekleed in een wikkelrok en bikinitopje, haar favoriete outfit als ze buiten schildert, is ze om vier uur op haar terras bezig een zoveelste laag verf aan te brengen op een schilderij dat het *Praia da Falésia* moet voorstellen. Ze is er in geslaagd de komende ontmoeting met Timothy voorlopig uit haar hoofd te zetten en gaat zo op in haar werk dat ze niet hoort dat er een auto nadert. Een minuut later voelt ze opeens twee armen om haar heen en geschrokken hapt ze naar adem.

‘Sorry, ik wilde je niet laten schrikken, maar je stond er zo ontzettend sexy bij.’

De wat temende stem van Timothy kriebelt haar oor en ze is zich maar al te zeer bewust van z’n handen op haar blote buik.

‘Je bent vroeg, ik had je nog niet verwacht.’

Haar stem stukt als zijn handen omhoog bewegen en haar borsten omvatten en ze voelt haar huid tintelen. Na Lynn is er slechts een paar keer heel kortstondig een ander geweest, weer mannen dit keer, maar nooit langdurig en inmiddels is het zeker een jaar geleden dat ze door een man is aangeraakt. Ze huivert als zijn vingers haar tepels vinden en ze beweegt haar hoofd naar achteren, zodat hij haar hals kan kussen.

Het voelt vreemd om met iemand die ze nauwelijks kent direct lichamelijk te worden, maar het is ook enorm opwindend, bedenkt ze wat wazig. De zon verhoogt haar libido en haar lichaam hunkert naar een stevige vrijpartij merkt ze als hij haar met zijn liefkozingen direct in vuur en vlam weet te zetten. Door zijn dunne, linnen broek heen voelt ze het

bewijs van zijn eigen opwinding tegen haar aan duwen en ze wrijft haar billen heen en weer om hem extra te prikkelen.

Een zacht gegrom geeft aan dat hij merkt wat ze doet, maar er geen bezwaar tegen heeft, integendeel.

Een kreetje ontsnapt haar als hij met een simpele beweging de strik in haar nek, die haar bikinitopje omhoog houdt, losmaakt, zodat het topje naar beneden valt, zo haar borsten bloot leggend. Direct voelt ze zijn handen weer op haar blote huid en ze kreunt zachtjes als hij in haar tepels knijpt. Een van z'n handen glijdt over haar buik naar beneden en tilt de stof van haar rok op om eronder op zoek te gaan naar haar slipje.

Ze doet een paar stappen opzij, weg van het schilderij in wording en zoekt steun bij een van de houten staanders van haar pergola. Z'n vingers hebben inmiddels haar slipje gevonden en banen zich een weg onder de dunne stof. Ze is kletsnat. Haar adem komt onregelmatig en ze is zich maar al te goed bewust van elke aanraking. Hij weet precies wat hij doet.

Z'n tanden knabbelen zachtjes aan een van haar oorlelletjes, terwijl een hand nog steeds met een tepel speelt en z'n andere hand opwindende bewegingen maakt rondom haar clitoris. Ze kreunt harder, drukt haar billen naar achteren in een poging meer contact te maken en als hij fluistert: 'mag ik?', kan ze alleen maar knikken.

Heel even verbreekt hij het contact met haar lichaam om z'n riem los te maken en z'n broek naar beneden te duwen en dan voelt ze zijn penis tegen haar billen. Ze buigt iets voorover om het hem gemakkelijker te maken en voelt het koele steen van de terrasmuur tegen haar buik.

'Jezus, wat ben je nat,' z'n penis vervangt z'n vingers en ze verwelkomt hem met een diepe zucht. Zodra hij begint te stoten, neemt de opwinding toe en ze kan weinig anders doen dan zich vastklemmen aan de houten paal. De ontlading laat haar trillend op haar benen achter en het is dat hij z'n handen om haar heupen houdt anders was ze met krachteloze benen op de grond gezakt.

'Ik wist dat wij dit konden,' fluistert hij.

Hij houdt haar stevig vast en wankelt een paar passen achteruit totdat hij bij de stenen bank tegen het huis aankomt, waar hij zich met haar nog op z'n schoot op laat zakken. Ze voelt z'n adem tegen haar nek en draait haar hoofd iets, zodat ze hem vanuit haar ooghoeken kan aankijken.

'Oké, je hebt me overgehaald,' brengt ze uit, 'dit is best voor herhaling vatbaar.'

Hij lacht even, kort maar tevreden en ze ziet de inmiddels al bekende glimlach op z'n gezicht verschijnen als hij haar toeknikt.